

Abbe zvedne hlavu a jenom se zachechtá.

„To věřím. Včera špekuloval pro změnu tady na kanapi a matka celý den lítala pro dřevo do dřevníku. Bylo mu jí moc líto, chudinky! No jo, ten náš otec, ten má srdce ze zlata!“

Abbe nabídne Madynce preclík. Ten je nadpozemsky dobrý a není divu, že všechny hospodyně ve městě jsou z těch preclíků celé pryč. Daly by kdovíco za to, kdyby se od Nilssonů dozvěděly, proč jsou tak dobré. Jenže ten recept vymyslela babička Abbeho babičky už před sto lety a žádná zvědavá jemnostpanička s nosem nahoru na něj nikdy nepřijde ani se ho nedozví, tvrdí Abbe.

„Ale možná ho na smrtelné posteli povím tobě, Madynko, ovšem samozřejmě jen v případě, že budeš sekat dobrotu,“ dodá.

Ó, tohle neměl Abbe říkat! Madynka už ho vidí před sebou, jak leží bílý jako stěna, smrt na jazyku a sotva mluví. „Rozšlehej deset vajec,“ šeptá, jenže pak naposledy vydechne a – ojoj! – žádný Abbe už není.

Madynce se stáhne hrdlo a řekne mírně rozechvělým hlasem:

„Ty nesmíš nikdy umřít, Abbe! A vůbec, přijdeš dnes večer k ohni?“

„Na to nemůžu dát krk,“ odvětí Abbe. „Třeba mě někdo pozve na jinší veselici, to člověk nikdy neví. No, uvidíme, co podniknu.“

Madynka doufá, že přijde. Moc by chtěla, aby přišel a viděl ji u ohně v jejích nejhezčích sandálech, v zelené hedvábné čapce a červeném kabátku. Určitě si pak pomyslí, že je prostě krásná. Madynka mimochodem doufá, že si to pomyslí u ohně všichni. Každý, kdo má oči, musí přece vidět aspoň ty nové sandály.

Ale sandály zatím nemá, a tak musí honem domů a popohnat Alvu, aby se už vydaly na cestu.

Jít do města s Alvou je zábava. Madynka a Líza poskakují každá po jedné straně a Alva kráčí rozhodným krokem uprostřed s nákupním košíkem přes ruku. Je třeba koupit spoustu věcí, ale Madynka na ni naléhá, aby nové boty koupily nejdřív. To ostatní počká.

Dnes je na ulicích živo, ve městě je trh, protože je poslední dubnový den, a vůbec.

Děti mají volno ze školy a zítra na Prvního máje také. Madynka vidí v davu několik svých spolužáků.

